

N.º 9 (c)

Patent n.º 113.982

Preu. 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

Don Casi Pelat passava de nit per
carrer estret...

i li sortí un lladre.

Menaçant-lo de mort, li buidà les
butxaques.

Però quedà desenganyat en trobar-hi
només dos rals i un bitllet de tramvia.

—Feu la mercè de venir més pro-
veït, un altre dia—digué tot enutjat.

I tornant-li vint cèntims, el despedi-
dient: —Preneu això, perquè...

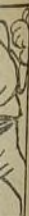

a l'altra cantonada hi ha el meu com-
pany, i si us trobés sense res fóra ca-
paç de fer-vos un cap nou.

La

Q

a busc
vida i
pèries
la for
se la
niu.
se da
d'allà
no fe
tots, i
tita c

La cigala i la formiga

QUAN nostre Senyor hagué donat l'obra de la creació per acabada, tots els animals varen començar a buscar els medis de guanyar-se la vida i de resguardar-se de les intempèries del temps. Des del lleó, fins a la formiga, tots varen començar a fer-se la seva caverna, el seu cau o el seu niu. Unicament la cigala va enfilar-se dalt d'un arbre, contemplant, des d'allà, com els altres treballaven. Ella no feia més que cantar, burlant-se de tots, i sobretot de la formiga, que, petita com era, no parava de fer-se el

seu cau i de proveir-lo després de tot el necessari per a viure.

—No veus—deia la cigala a la formiga—que tot això que fas és perdre

el temps. ¿Què en treus de construir el teu cau i de tragar tot el dia coses que pesen més que tu? ¿No val més que facis com jo, que et quedis a dalt d'un arbre, prenent el sol i cantant, donant-te la gran vida?

—¿Que et penses que la bona vida dura sempre, tonta presumida?—responia la formiga—. Jo treballo perquè tots hem estat criats per alguna utilitat; i d'aquesta manera som agradables a Nostre Senyor.

—¿I animal?

tan petit
secar un

—Calla
tre cop

per repo

—Donc
no tenir

per no
I la f

ball i la

canta, p

Mes,

comença
calent

més fre

de tot —¿I tu parles d'utilitat, esquitx d'a-
la fos animal? ¿Tu que ningú no et veu de
perdre tan petita i que no pots arribar a ai-
xecar un gra de blat?

—Calla, calla, gandula—responia al-
tre cop la formiga—, jo treballo ara
per reposar després.

—Doncs jo—va dir la cigala—, per
no tenir la feina de reposar començo
per no cansar-me.

I la formiga va continuar el seu tre-
ball i la cigala riu que riu, canta que

canta, prenent el sol tot el sant dia.

Mes, veus aquí que els dies varen
començar a escurçar-se, el sol era menys
calent i la cigala començava a tenir
més fred i no cantar tan alegre.

Passen més dies i vénen els primers freds acompanyats de vents i pluges i llavors la cigala ja no cantava gens tenia fred i no sabia on aixoplugar-se.

Començà a mirar per tot arreu, buscant els altres animals per a preguntar-los com s'ho havien arreglat per no tenir fred, però no va veure ningú perquè tots s'havien tancat en el seu cau.

Llavors va recordar-se de la formiga i va decidir anar a casa seva a demanar-li alberg per passar la nit, que era molt freda.

Truc, truc.

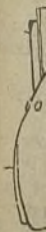
—¿Qui hi ha?—diu la formiga.

—Sóc la cigala. ¿Vols deixar-me passar la nit? Em moro de fred i em trobo tota sola.

—Amb molt gust ho faria—va dir la formiga—, però jo he fet la porta del meu cau per mi i tu ets massa gran i no pots entrar-hi. Veus—anava seguint—, ara sóc jo que em dono bona vida, perquè he treballat. Haguessis fet com jo, tindries avui la teva casa.

Però la cigala ja no va sentir aques-

tes par-
ta de fr-
Per a
cigales
de calo-
treballe

—¿Q
—Es
—Do
treure?

tes paraules perquè s'havia quedat mort de fred.

Per això veureu encara avui que les cigales només viuen durant els mesos de calor, que és quan les formigues treballen per l'hivern.

E. S. I LL. Trad.

—¿Què fa aquesta porta, papà?

—Es tanca i s'obre.

—Doncs si *sobra* ¿per què no la fa treure?

DIGUEU VERITAT

CONTE VELL

Conten que una dona havia posat quaranta monedes d'or en el folro del vestit del seu fill en el moment que aquest anava a emprendre una llarga travessia. Després de despedir-se d'ell, sa mare li féu jurar de no dir mai cap mentida.

El fill s'encaminà i la caravana de la que ell formava part fou atacada pels bandolers.

—¿Què tens sobre de ta persona?— li preguntà un dels lladres.

—Quaranta peces d'or dessota els folros del meu vestit.

El lladre, estranyat en escoltar semblant resposta, no dubtà un moment de què el jove viatger es burlava d'ell.

Vingué un altre lladre, féu la mateixa pregunta i obtingué la mateixa resposta. El capità, que fins llavors havia presenciât silencios l'interrogatori aquell, no pogué reprimir sa curiositat i preguntà al vianant:

—¿Què tens sobre de ta persona?

—Ja testà l'interrogatori de la dessota.

Llavors trobareu.

—¿I exclamà.

—Però.

faltar m complir.

—Dóna.

en extremitat.

meto a a.

ignominia.

has pogut.

nada a t.

ser fidel.

L'emo.

bé a sos.

vors aque.

—Tu c.

del mal.

rigiràs al.

—¿Què es el que tens sobre la teva persona, jove?

—Ja ho he dit dues vegades—contestà l'interrogat—. Quaranta peces d'or dessota del folro del meu vestit.

Llavors el registraren minuciosament i trobaren el diner.

—¿I per què ens ho dius, neci?—exclamà el capità.

—Perquè he promès a la mare no faltar mai a la veritat, i he volgut complir la promesa.

—Dóna'm la mà—digué el lladre., en extrem commogut—. Jo em comprometo a abandonar aquesta carrera tan ignominiosa. Si tu, essent tan jove, has pogut quedar bé a una promesa donada a ta mare, com més deuré jo ésser fidel a Déu!

L'emoció del capità havia passat també a sos companys, i exclamaren llavors aquests:

—Tu que ens has guiat a la carrera del mal, posa't a nostre cap i ens dirigiràs al camí del bé.

BOQUET I COMAS

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar quatre cognoms.

EL NAP

(Traducció del francès)

Un bon jardiner cuidava l'horta del seu amo millor que si fos seva, i sovint li regalava cistells de fruita. Un dia va arrencar un nap molt gros, i va pensar que vindria de gust a l'amo. El bon jardiner arranjà un cistell amb el nap tot voltat de flors.

L'amo, que estimava molt el jardiner, li donà en canvi un lluis d'or. Un avar que vivia en el mateix poblet s'assabentà del present del jardiner i del premi obtingut, i digué:

— Si pe
lluís, jo li
darà quatre
Se'n va c
— Rebi a
petita ofren
servidor.
I li donà
això era pa
— Jo et
que m'ha c
I li va d

Don Pano

—Si per un nap l'amo li dóna un lluí, jo li donaré un xai i potser me'n darà quatre.

Se'n va cap a câ l'amo i li diu:

—Rebi amb bona voluntat aqueixa petita ofrena que li dóna un seu fidel servidor.

I li donà el be. L'amo veié que tot això era pantomima i li va dir:

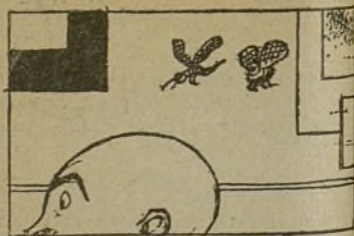
—Jo et donaré en canvi una cosa que m'ha costat un lluí.

I li va donar el nap.

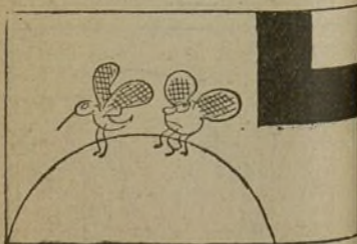
JOAQUIM VILADEVALL

Don Pancràs llegeix el diari

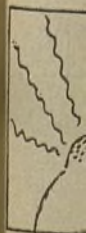
i una mosca i un mosquit van a atar-
rar a la seva clepsa.

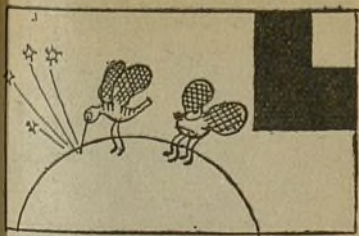
On podríem seure, comare mosca

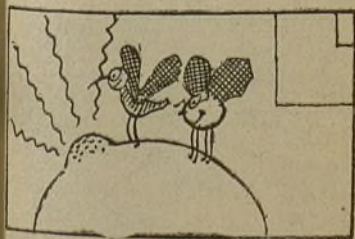
Molt sen-
queu aquí.

I sortirà

van a at
Molt senzill, compare mosquit. Pi-
queu aquí.

re mosca
I sortirà una butllofa.

—¿Què dec tenir al cap?

Mireu, quin seient més esplèndid.

ee

Sup

Mastega
apat devor